

[Arbejdsministeren]

talt, at arbejdsministeriet ikke har sikret de nødvendige kurser til uddannelse af sikkerhedsrepræsentanter inden for butiksområdet og end ikke har iværksat en uddannelse af de instruktører, der skal virke som lærere på kurserne.

Hertil kan jeg bemærke, at der under folketingets behandling af forslag til lov om arbejdsmiljø i folketingets samling i 1974-75 blev givet arbejdsmarkedsudvalget tilsagn om, at varigheden og indholdet af den uddannelse af sikkerhedsorganisationernes medlemmer, som er foreskrevet i lovens § 9, stk. 3, vil ske i samarbejde med arbejdsmarkedets parter, og at arbejdstilsynet skal godkende uddannelsen. I konsekvens heraf har arbejdsmiljørådet nedsat et udvalg med repræsentanter for arbejdsmarkedets parter til styring og kontrol af § 9-sikkerhedsuddannelserne, herunder uddannelse af instruktører.

Det er oplyst for mig, at der i et underudvalg er opnået enighed om rammerne for indholdet af uddannelsen for administrative virksomheder og butikker, og at uddannelsen startede den 1. august 1979. Det er endvidere oplyst, at arbejdsmiljøfondet og arbejdstilsynet har uddannet 66 instruktører til denne uddannelse, og at der inden den 15. oktober 1979 skal være uddannet i alt 250 instruktører.

Jeg kan ikke være uenig i, at det er uheldigt, at uddannelsen ikke er blevet klar til at gå i gang før nu, men for at dette ikke skal få de uheldige følger, som der peges på i spørgsmålet, har arbejdstilsynet været meget tilbageholdende med at afgive påbud inden for området og har derfor heller ikke endnu krævet straffesager rejst.

Til statsministeren (31/7 79) af:

Bernhard Baunsgaard (RV):

»Deler statsministeren den opfattelse af anvendelsen af straffelovens § 129, som daværende statsminister Stauning gav udtryk for i 1934?«

(Spm. nr. 1266).

Begrundelse.

I 1934 blev straffelovens § 129 for første gang anvendt mod en journalist, daværende ansvarshavende redaktør for Dagens Nyheder, Nic. Blædel.

Sagen vakte stor opsigt, og man frygtede, at brugen af § 129 mod journalister ville stække og ødelægge nyhedsformidlingen.

Under et møde i folketingets presseloge meddelte statsminister Stauning derefter, at den daværende regering ikke ønskede at anlægge en skarpere kurs over for pressen end tidligere, men at hensigten alene var at indskærpe deltagerne i møderne tavshedspligt.

Følgen af Staunings og hans regerings holdning var, at der ikke i flere tilfælde blev anlagt sag mod journalister efter § 129. Resultatet ville jo blive, at man ramte journalister og ikke de egentlige overtrædere af påbuddet om fortrolighed, mødedeltagerne.

Senere tilfælde af brud på tavshedspligten fra fortrolige møder har heller ikke medført eksempler på, at de siddende regeringer har ønsket at bruge § 129 mod pressen, heller ikke da Kejsergadeudvalget i sin tid var ved at blive utæt.

Ordlyden af § 129 tyder da også med rimelighed på, at hensigten har været at indskærpe deltagerne i fortrolige møder deres tavshedspligt, men højesteretsdommen over Blædel i 1934 tilsiger naturligvis, at paragraffen kan anvendes til at stoppe en meget stor del af de diskussioner, der til enhver tid føres i pressen.

Det ville være bekvemt for den siddende regering, men ikke til gavn for demokratiet herhjemme, hvis regeringen skulle vælge en anden brug af § 129 end den, Stauning i sin tid valgte for sin regering.

Men der ligger jo i muligheden af at benytte paragraffen til at stoppe en offentlig debat på ingen måde en pligt til at gøre det.

Besvarelse (8/8 79):

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Regeringen nærer intet ønske om at stække eller begrænse nyhedsformidlingen. Siden 1934 er der i øvrigt sket store udvidelser af informationsfriheden vedrørende offentlige anliggender bl. a. ved gennemførelsen af offentlighedslovgivningen.

Det bemærkes i øvrigt, at det efter presselovens § 17 er rigsadvokaten, der træffer bestemmelse om, hvorvidt der skal rejses tiltale efter § 129, i det omfang der sker offentliggørelse i et trykt skrift som f. eks. et dagblad.

Til finansministeren (31/7 79) af: